

obžaloby je nabytí odcizeného nádobí povšechně, tudíž i pokud přijde v úvahu jen nedbalost při podezřelém jeho nákupu. To se podává nepopíratelně z námitek i z obsahu podání, v němž stěžovatelka dovozuje, že v nákupu takových věcí od lidí, vyměňujících za ně potraviny, nelze spatřovati nic podezřelého. Bylo na stěžovatelce, by tuto písemně uplatňovanou obhajobu zopakovala při hlavním přeličení. Neučinila-li toho, nemůže nyní vytýkati, že o skutkové podstatě §u 477 tr. zák. vůbec slyšena nebyla, to tím méně, že jí byl po ruce obhájce, s nímž se poradila zřejmě již před podáním námitek a uvedeného podání.

Podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. namítá stížnost, že porculánové nádobí není věcí, jež dle své povahy vzbuzuje proti nabízejícímu podezření, že byla odcizena. Lze připustiti, že takové nádobí prodává se v různých obchodech komukoliv a že porculánové nádobí bývá v kterékoliv domácnosti, v městě a i na venkově, takže držba a zcizení porculánového nádobí nejsou samy o sobě již podezřelými. Než ustanovení §u 477 tr. zák. nezmiňuje se vůbec o druhu věci. Nelze tedy z oboru tohoto §u vyřaditi ani věci druhu třebas všeobecně prodávaného a užívaného a nezáleží na tom, zda již druh věci sám o sobě vzbuzuje podezření. Rozhodným jest jen, zdali v konkrétním případě byly tu okolnosti, vzbuzující podezření, že osoba, věc ke koupi nabízející, není majitelem této speciální věci, nebo není zmocněncem majitelovým. Zvláštní okolnosti takového rázu mohou nastati i při nabídce věci druhu všeobecně prodávaného a užívaného a ruší pak všeobecný předpoklad §u 323 obč. zák., že držitel věci má pro sebe právní domněnku, že věci nabytí platným důvodem. Předpis §u 473 tr. zák. nepoukazuje k tomu, že lze uvěřiti držiteli skvostů, pokud jest vyslán majitelem. Naopak ukládá tento paragraf obchodníkům, tam jmenovaným, aby uvažovali dle okolností, tu jsoucích, zda je ten, kdo jim nabízí věci, druhů tamtéž uvedených, majitelem anebo zmocněncem majitelovým. Ustanovení §u 471 tr. zák. konečně nesproštuje vetešníky a pod. obchodníky povinnosti, každému v §u 477 tr. zák. uložené, kupují-li od osob dospělých, ale stanoví jen zvláštní zákaz nákupu a výměny věcí od osob nedospělých bez rozdílu, zda vzbuzují tyto podezření povahy, v §§ech 476, 477 tr. zák. naznačené, či nikoli. Rozhodným pro použití §u 477 tr. zák. je tudíž bez ohledu na druh věci jen, zda měl pachatel v konkrétním případě dle zvláštních jeho okolností důvod k podezření, že věc, mu nabízená, jest odcizena. Že tomu tak bylo při nabývání nádobí, o které jde, stěžovatelkou, zjišťuje nalézací soud výrokem, že nabytí nádobí muselo v obžalovaných W-ové a L-ové vzbuditi podezření, že nádobí je kradené.

Čís. 1521.

Spočíval-li důvod zločinné kvalifikace krádeže pouze v osobní vlastnosti pachatelově, není podílnictví na ní zločinem.

(Rozh. ze dne 27. února 1924, Kr I 250/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci

Králové ze dne 5. března 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži podle §§ů 185, 186 a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným přestupkem podílnictví na krádeži dle §u 464 tr. zák., jehož se dopustil tím, že v noci dne 18. a v noci dne 22. prosince 1922 v H. koupil od Karla Š-a a tak na sebe převedl Václavu Š-ovi odcizený oves v ceně pod 200 Kč, věda, že pochází z krádeže.

D ů v o d y:

Odůvodněna jest zmateční stížnost, pokud z důvodu čís. 10 §u 281 tr. ř. dovozuje, že rozhodnutí nalézacího soudu zakládá se na nesprávném výkladu zákona, jelikož čin obžalovaného byl posuzován jako zločin §u 185 a 186 písm. a) tr. zák., ač ve skutečnosti jest pouhým přestupkem §u 464 tr. zák. Jest přisvědčiti zmateční stížnosti, že nebylo v rozsudku nikde prokázáno, že obžalovanému bylo známo, že odcizení ovsu stalo se za okolností zločinných. Rozsudek za jediný důvod, pro který čin obžalovaného kvalifikuje za zločin, uvádí předpoklady, že obžalovaný věděl, že Š. ukradl oves svému zaměstnavateli. Názor soudu nalézacího jest nesprávný, má-li za to, že okolnost, která stačila ke kvalifikaci činu jako zločinu u pachatele krádeže, lze přičítati se stejným účinkem i podílníkovi. Takovému výkladu brání výslovně ustanovení §u 177 tr. zák., jež praví, že, má-li se krádež dle §u 176 tr. zák. pachateli za zločin přičítati jen pro jeho vlastnost, nebudiž ani účastenství ani spoluvina pokládána za zločin; také § 186 tr. zák. vyjímá z pravidla pod a) stanoveného případy, ve kterých důvod zločinné kvalifikace krádeže spočíval pouze v osobní vlastnosti pachatelově. Jelikož nalézací soud mimo zmíněné okolnosti, vycházející z vlastnosti pachatelovy, při podílnictví obžalovaného na krádeži jiných kvalifikačních okolností nezjistil, na př. v tomto případě, že obžalovaný věděl, že krádež byla spáchána ve společnosti (§ 174 II. a) tr. zák.), nebo na věci uzamčené (§ 174 II. c) tr. zák.), nebyl oprávněn stěžovatele uznati vinným zločinem podílnictví na krádeži dle §§ů 185, 186 písm. a) tr. zák. Zmateční stížnosti bylo proto vyhověti.

Čís. 1522.

Osoba, již pravoplatně odsouzená, přichází na dále v úvahu ohledně téhož trestného činu jako »svědek z činu usvědčený« (§ 170 čís. 1 tr. ř.) a zodpovídá dle §u 199 a) tr. zák.

To platí zejména, povolena-li obnova ve prospěch některého z dříve spoluobžalovaných.

(Rozh. ze dne 27. února 1924, Kr I 544/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované Marie P-ové do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. června 1923, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podle §§ů 5, 197, 199 a) tr. zák.